

Sunneva í Bø - omma William Heinesen:

Tað var ógudiligt at svara á føroyskum

William Heinesen skrivaði, at tað kundi illa hugsast meira ymisk fólk enn hansara tvær ommur. Sofía Helena var romantikari, uppvaksin í Keypmannahavn, meðan Sunneva var ein jarðbundin bóndakona í Bø

ÓLI JACOBSEN
olij@sosialurin.fo

Báðar ommurnar eru grivnar í gamla kirkjugarði í Havn. Tá maðurin Heine var deyður í 1914 kom Sunneva til Havnar at vera hjá dótrini Linu, fastur William. Maður Linu var bakarinn Frants Restorff. Sunneva doyði í 1923, og Frants og Lina komu at liggja undir liðuni á henni saman við soni teirra M.C. sum fekk fyrsta radio í Føroyum.

Thorleif, sonur Frants og Linu, skivur í sínum privatu endurminningum, hvussu hann minnst ommuna sum gamla konu.

Heine, maður Sunnevu, varð nógv róstur, millum annað av teimum, sum sigldu rutubátunum í Vágsbotni. Teir finga altíð eitt krov, tá ið teir komu við provianti til bygdina.

Hann var eisini kendur fyri at vera góður við kria-túrini. Tað fyrsta hann gjørði, tá ið hann kom upp um morgnarnar var at geva teimum. Ikki fyrr enn kria-túrini høvdu fingið, fór hann sjálvur at fáa sær sjálvum morgunmat.

Sunneva var ein elskilg kvinna. Meðan hon var í Havn bant hon øll klæðini hjá húsfólkunum og seymaði teimum eisini roti-skógvar.

Hon var sera andalig, og

»kundi sita langa tíð og lesa sálma-versuttanat hart fyri seg sjálva. So hevði eisini sjóneyka fyri at kunna lesa sína Bíbliu.

Sunneva fekk ofta vitjan av Restorff familjun. Men tey tosaðu jú danskt, og so helt hon jú, at hon var noydd til at svara á donskum, hóast tey øll skiltu føroyskt.

Gamla helt, at danskt var jú málið hjá heiløgu skriftunum, so tá hon var tiltalað á donskum, kundi hon ikki fara at "ógudiliggera" samtaluna við at svara á gerandisligum føroyskum.

Heine og Sunneva Zachariassen

frygteligt med arbejde. Om efteråret kom så slagtetiden, da var der også meget travlt. Der blev også fisket en del, når der var lejlighed til det. Det var fuldt af al slags gode spiselige ting, men de kom ikke sovende til dem – det var slid hele dagen igennem. Når søndagen kom, måtte man helst ikke røre håndarbejde, ikke engang på en lille udflugt. Da far var død var jeg en vinter i Bø, dengang savnede jeg intet, jeg syntes at der var dejligt, når der var sne og måneskin. Når svigerfar var ude af syne,

SUNNEVA ZACHARIASSEN
F. JOENSEN
F. 21. MAJ 1843
D. 19. MAJ 1923

kone, som var søster til onkel Elias, de var to prægtige mennesker.

Ommusonurin William skrivar m.a:

Min bedstefader, Abba, er saa gammel, at han ellers til daglig ligger tilsengs, han bærer en sort kalot paa det haar- og skæggrige hvide hoved og et sort og hvidtærnet Halstørklæde, og hans øjne er blege og flakkende, men ekstatiske. De to gamle holder en kæmpe-mæssig gammel salmebog imellem sig og synger:

*Nu har jeg vundet
og stridt den gode strid
og afskedsstunden
er kommet sød og blid.
Gak til din hvile,
min sjæl, af verden led,
læg dine pile,
dit sværd, din bue ned.*

Annars var omma Sunnevu, Catrine, ættað úr Norðragøtu. Pápi hennara var Ole Jacobsen bóndi í Tjørnustovu (1716-1797). Hetta merkir, at vit bæði hava sama uppruna. Vit eru eisini bæði fødd í –43. Tó í hvør síni öld!

Komandi frásøgn

Í komandi viku verður greitt frá ættini hjá Jens Egholm, skómakara.

Ein sonur Sunnevu æt Jógvan f. 1872. Her sæst hann við allari sínari familju
Myndir: Miðvágs Fornminnafelag

Sunneva var sera góð við ommubørnini. Onkuntíð gav honum teimum fleiri tiggjukrónuseðlar í part, sum var ein formúia. Hesir pengar skuldu so setast inn til seinni nýtslu.

Sunneva var so beskeðin og var sera ólukkulig um tað strið, dóttirin hevði av henni, men Lina var fegin um at kunna gera hetta fyri mammuna.

Verdóttirin Caroline, mamma William, greiðir frá:

Da Zacharias og jeg første gang som forlovede kom til Bø, var det søndag aften. Der var så stille og så hyggeligt. Vi blev modtaget

af svigerfar og svigermor, som fra første øjeblik vandt mit hjerte. Svigerfar var en alvorlig, troende mand, men kunne også til tider le så hjerteligt. Svigermor var et stille menneske, men kunne så godt fortælle. Når hun havde læst noget, kunne hun det næsten udenad. Line var kun 16 år. Dengang vidste man ikke, at vi skulle komme i dobbelt svogerskab. Hun var som den yngste lidt forkælet. Den eneste af de søskende, der var livlig var Zacharias, men han var det også til gavn. Svigerfar var degn i kirken og læste prædiken op der, når der ingen præst var. Ligeledes skulle han synge for – der kneb det,

han havde ikke tone skabt. Når han søndag morgen gik til kirke med færøsk dragt, knappetroje og kot over, hvidt silkehalsbind og kalot, var han en nydelig mand. Han var så rask som et ungt menneske.

Kirken er den samme som dengang, lille men hyggelig med en smuk altertavle, Christus på korset. Orgel var der ikke dengang. Nu er der organist, der spiller med én finger. Der var travlhed i huset fra morgen til aften. Om vinteren med at spinde, strikke og meget andet. Kreaturerne skulle passes, og det var en stor glæde for svigerfar, der holdt så meget af dyrene. Om sommeren var der

så kunne vi more os med forskellige ting. Vi plejede at lege blindbuk, eller Zacharias kunne spille på harmonika. Svigermor forstod bedre ungdommen end svigerfar. Han ville ikke have, at vi skulle blive letsindige. Om aftenen når vi havde spist, kunne han sidde længe og tale, og så var han også helt munter. Han var et udpræget hjertemenneske, når vi var der med børnene, så var han meget bedrøvet, når vi rejste og havde altid tårer i øjnene. Svigermor kunne bedre beherske sig. Der var også andre familier i bygden, som man besøgte, blandt andre var der skomageren Ole Jacob Guttesen og hans

Ein dóttir var Sofía, var gift við »onkel Elias« sum er nevndur í greinini, fødd 1868